

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15 (ΙΕ)

¹ Καὶ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρῶν συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ.

² καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ Πιλάτος· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· Σὺ λέγεις.

³ καὶ κατηγοροῦν αὐτοῦ οἱ ἀρχιερεῖς πολλά, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

⁴ ὁ δὲ Πιλάτος πάλιν ἐπηρώτα αὐτὸν λέγων· Οὐκ ἀποκρίνη οὐδέν; ἴδε πόσα σου καταμαρτυροῦσιν.

⁵ ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκέτι οὐδὲν ἀπεκρίθη, ὥστε θαυμάζειν τὸν Πιλάτον.

⁶ Κατὰ δὲ ἑορτὴν ἀπέλυεν αὐτοῖς ἓνα δέσμιον ὄνπερ ἠτοῦντο.

¹ Και αμέσως το πρῶν ἔκαμαν την επίσημον νομικὴν συνεδρίασιν οἱ ἀρχιερεῖς με τοὺς πρεσβυτέρους και τοὺς γραμματεῖς και ὅλους τοὺς συνέδρους και αφού κατεδίκασαν τον Ἰησοῦν, τον ἔδεσαν, τον ἔφεραν και τον παρέδωσαν ὡς εγκληματίαν ἀξιον θανάτου στον Πιλάτον.

² Και τον ηρώτησε ο Πιλάτος ἔπειτα ἀπὸ τις κατηγορίες που εἶχε ἀκούσει ἐναντίον του ἐκ μέρους των Εβραίων· “συ εἶσαι ο βασιλεύς των Ἰουδαίων;” Ἀποκριθεὶς δε ο Ἰησοῦς του εἶπεν· “συ λέγεις, ὅτι εἶμαι βασιλεύς των Ἰουδαίων”.

³ Και οἱ ἀρχιερεῖς ἐπέμειναν να κατηγοροῦν αὐτόν δια πολλά εγκλήματα, ἀξια θανάτου. Αὐτός ὁμως δεν ἔδιδε καμμίαν ἀπόκρισιν.

⁴ Ο δε Πιλάτος πάλιν τον ηρώτησε λέγων· “δεν ἀποκρίνεσαι τίποτε; Κυτταξε, πόσα αυτοί καταθέτουν ἐναντίον σου”!

⁵ Ο δε Ἰησοῦς δεν ἀπεκρίθη πλέον τίποτε, ὥστε ο Πιλάτος να θαυμάζη (διότι τον ἔβλεπε να μη προσφεύγη εἰς ἀπολογία και διαμαρτυρίας ἐναντίον των κατηγορῶν του).

⁶ Καθε δε εορτὴν του πάσχα ο ηγεμὼν ἐσυνήθιζε να ἀπολύη προς χάριν αὐτῶν ἓνα φυλακισμένον, ἐκεῖνον που θα ἐζητούσαν.

⁷ ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετὰ τῶν συστασιαστῶν δεδεμένος, οἵτινες ἐν τῇ στάσει φόνον πεποιήκεισαν.

⁸ καὶ ἀναβοήσας ὁ ὄχλος ἤρξατο αἰτεῖσθαι καθὼς ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς.

⁹ ὁ δὲ Πιλάτος ἀπεκρίθη αὐτοῖς λέγων· Θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

¹⁰ ἐγίνωσκε γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παραδεδώκεισαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς.

¹¹ οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον ἵνα μᾶλλον τὸν Βαραββᾶν ἀπολύσῃ αὐτοῖς.

¹² ὁ δὲ Πιλάτος ἀποκριθεὶς πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· Τί οὖν θέλετε ποιήσω ὃν λέγετε τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

¹³ οἱ δὲ πάλιν ἔκραξαν· Σταύρωσον αὐτόν.

¹⁴ ὁ δὲ Πιλάτος ἔλεγεν αὐτοῖς· Τί γὰρ ἐποίησε κακόν; οἱ δὲ περισσοτέρως ἔκραξαν· Σταύρωσον αὐτόν.

⁷ Υπήρχε δε εἰς τὴν φυλακὴν κάποιος λεγόμενος Βαραββᾶς, δεμένος μαζὴ με τοὺς στασιαστάς, οἱ οἱοῖσι εἰς τὴν γνωστὴν ἀνταρσίαν εἶχαν διαπράξει φόνον.

⁸ Καὶ ἐκραύγασε δυνατὰ ὁ ὄχλος καὶ ἤρχισαν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τοῦ Πιλάτου νὰ ἀπολύσῃ ἓνα δέσμιον, ὅπως πάντοτε ἐσυνήθιζε νὰ κάμνῃ εἰς αὐτούς.

⁹ Ὁ δε Πιλάτος ἀπήντησε καὶ τοὺς εἶπε· “Θελετε νὰ ἀπολύσω πρὸς χάριν σας τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;”

¹⁰ Καὶ ἐπρότεινε τούτο, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι ἐνεκα φθόνου τοῦ εἶχαν παραδώσει οἱ ἀρχιερεῖς.

¹¹ Οἱ δε ἀρχιερεῖς ἐξεσήκωσαν καὶ ἐπεισαν τὸν ὄχλον νὰ ζητήσῃ ὅπως ἀπολύσῃ, κατὰ προτίμησίν των, τὸν Βαραββᾶν.

¹² Ὁ δε Πιλάτος (ὁ οἱοῖσος ἐνεκα τῆς δειλείας τοῦ ἠθέλε νὰ ἀπολύσῃ τὸν Χριστόν κατὰ χάριν καὶ ὄχι διότι τὸν εὐρήκε ἀθώον) ἀπεκρίθη πάλιν καὶ τοὺς εἶπε· “τι λοιπὸν θέλετε νὰ κάμω αὐτόν, πὸν τὸν ονομάζετε βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

¹³ Ἐκεῖνοι δε πάλιν ἔκραξαν· “σταύρωσέ τον”.

¹⁴ Ὁ δε Πιλάτος ἔλεγε εἰς αὐτούς· “διατί θέλετε τὸν θάνατόν του;” Τι κακόν ἔκαμε; Αὐτοὶ οὐμὸς ἐφώναζαν δυνατώτερα· “σταύρωσέ τον”.

15 ὁ δὲ Πιλάτος βουλόμενος τῷ ὄχλῳ τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι, ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, καὶ παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν φραγελλώσας ἵνα σταυρωθῇ.

16 Οἱ δὲ στρατιῶται ἀπήγαγον αὐτὸν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὃ ἐστὶ πραιτώριον, καὶ συγκαλοῦσιν ὄλην τὴν σπεῖραν·

17 καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν καὶ περιτιθέασιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον,

18 καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν· Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων·

19 καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ καὶ ἐνέπτυσαν αὐτῷ, καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ.

20 καὶ ὅτε ἐνέπαιζαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια, καὶ ἐξάγουσιν

15 Ο δε Πιλάτος επειδὴ ἤθελε να ικανοποιήση τον ὄχλον, απελευθέρωσε τον Βαραββᾶν και τον Ιησοῦν, αφού πρώτον διέταξε να τον μαστιγώσουν με το φραγγέλιον, τον παρέδωσε, δια να σταυρωθῇ, (χωρίς να υποπτεύεται ὅτι θα προσεφέρετο η μεγάλη λυτρωτικὴ θυσία υπέρ των ανθρώπων).

16 Οι δε στρατιῶται, ἔσυραν τον Ιησοῦν στο εσωτερικόν της αὐλῆς του κτηρίου, ὅπου ἔμενε ο πραιτώρ, και ἐμάζεψαν ἐκεῖ ὄλην την φρουράν.

17 Και δια να τον εμπαίζουν ως ψευδὴ βασιλέα, του εφόρεσαν κάποιον κόκκινον μανδύαν, τάχα ως βασιλικὴν πορφύραν, ἐπλεξαν ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια και το ἔβαλαν γύρω στο κεφάλι του, ως στέμμα τάχα βασιλικόν.

18 Και ἤρχισαν να τον χαιρετοῦν ειρωνικά και να του λέγουν· “χαίρε, ο βασιλεὺς των Ἰουδαίων”.

19 Και εκτυπούσαν την κεφαλὴν του με καλάμι και τον ἐφτυναν και αφού ἐπεφταν εις τα γόνατα τον προσκυνούσαν εμπαικτικῶς.

20 Και αφού τον ἐνέπαιζαν του ἔβγαλαν τον κόκκινον μανδύαν, τον ἐντυσαν με τα ἰδικά του ρούχα και τον ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ την πόλιν, δια να τον σταυρώσουν.

αὐτὸν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν.

²¹ Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

²² Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶν τόπον, ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον κρανίου τόπος.

²³ καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνισμένον οἶνον· ὁ δὲ οὐκ ἔλαβε.

²⁴ καὶ σταυρώσαντες αὐτὸν διαμερίζονται τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ' αὐτὰ τίς τί ἄρῃ.

²⁵ ἦν δὲ ὥρα τρίτη καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.

²⁶ καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφή τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

²¹ Και (επειδὴ ἀπὸ τὰς πολλὰς ταλαιπωρίας καὶ προ παντός ἀπὸ το φρικτὸν φραγγέλωμα εἶχε ἐξαντληθῆ καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατῆ τὸν σταυρὸν) ἠγγάρευσαν, δια νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, κάποιον ποῦ ἐτύχε νὰ περνᾶ, Σίμωνα τὸν Κυρηναῖον, ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ, τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ρούφου.

²² Και τὸν ἔφεραν εἰς τόπον, ποῦ λέγεται Γολγοθᾶς, ὄνομα ποῦ μεταφραζόμενον σημαίνει “τόπος κρανίου”.

²³ Και (δια νὰ ναρκώσουν αὐτόν, ὥστε νὰ μὴ αισθανθῆ εἰς ὅλην τὴν οἰζύτητα τοῦς πόνους τῆς καθηλώσεως, νὰ μὴ δυσκολεύσῃ δε καὶ τοῦς δημίους στο ἔργον τῶν) τοῦ ἔδιναν νὰ πῆ κρασί ἀνακατεμένον με σμύρναν. Αὐτός ὁμῶς δε το ἐπήρε.

²⁴ Και ἀφοῦ τὸν ἐσταύρωσαν, ἐμοίρασαν μεταξὺ τῶν τα ἐνδύματά τοῦ ρίχνοντες κλῆρον, τι θα πάρῃ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτά.

²⁵ Ἦτο δε ἡ ὥρα τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου, δηλαδὴ ἐννέα το πρωῖ τότε, ποῦ τὸν ἐσταύρωσαν.

²⁶ Και ἦτο γραμμένη ἡ ἐπιγραφή τῆς αἰτίας τοῦ σταυρικοῦ τοῦ θανάτου στο ἐπάνω μέρος τοῦ σταυροῦ· “ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων”.

27 Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἓνα ἐξ ἐναντιῶν αὐτοῦ.

28 καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφή ἡ λέγουσα· καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη.

29 Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινδύντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· Οὐὰ, ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν!

30 σῶσον σεαυτὸν καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

31 ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων ἔλεγον· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.

32 ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ. καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν.

33 Γενομένης δὲ ὥρας ἕκτης σκότος ἐγένετο ἐφ’

27 Καὶ μαζὴ με αὐτόν εσταύρωσαν δύο ληστές, ἓνα ἀπὸ τα δεξιά του καὶ ἓνα ἀπὸ τα αριστερά του (δια να παραστήσουν ἔτσι καὶ αὐτόν ὡς κακούργον).

28 Καὶ ἐπραγματοποιήθηκε ἡ προφητεία τῆς Γραφῆς· “καὶ κατατάχθηκε μεταξύ ἐκείνων που παρέβησαν τὸν νόμον καὶ ἐγκλημάτησαν”.

29 Καὶ αὐτοί, που ἐπερούσαν στὸν δρόμον κοντὰ ἀπὸ τὸν σταυρόν, τὸν ἐβλασφημούσαν καὶ ἐκινούσαν τὰς κεφαλὰς τῶν λέγοντες· “ουα, συ που θα ἐκρήμνιζες τὸν ναόν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας θα τὸν ζανάκτιζες!

30 Σώσε λοιπόν τὸν εἰσεαυτὸν σου καὶ κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρόν”.

31 Παρομοίως δε καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες μεταξύ τους μαζὴ με τοὺς γραμματεῖς ἔλεγον· “ἄλλους ἔσωσε, τὸν εἰσεαυτὸν του ὅμως δὲν ἠμπορεῖ να σώσει.

32 Ὁ Χριστὸς, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἀς κατεβῆ τώρα ἀπὸ τὸν σταυρόν, δια να ἴδωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ θαῦμα καὶ να πιστεύσωμεν εἰς αὐτόν”. Καὶ οἱ δύο κακούργοι, που ἦσαν σταυρωμένοι μαζὴ με αὐτόν, τὸν ὕβριζαν.

33 Ὄταν δε ἡ ὥρα ἐγένετο ἐξ ἀπὸ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου, δηλαδὴ δώδεκα

ὅλην τὴν γῆν ἕως ὄρας μεσημέρι, ἀπλώθηκε σκοτάδι εἰς ὅλην τὴν γῆν ἕως τὰς τρῆστο ἀπόγευμα.

³⁴ καὶ τῇ ὥρᾳ τῇ ἐνάτῃ ³⁴ Καὶ κατὰ τὴν τρίτην ὥραν τοῦ ἀπογεύματος ἐφώνησε με μεγάλην φωνὴν ὁ Κύριος· “Ἐλωῖ, Ἐλωῖ, λιμᾶ σαβαχθανί”, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἐρμηνεύεται “Θεε μου, Θεε μου διατί με ἐγκατέλιπες;”

³⁵ καὶ τινες τῶν ³⁵ Καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦς ποὺ ἕστεκαν ἐκεῖ, ὅταν ἤκουσαν τὸν λόγον αὐτόν, ἔλεγον· “κύτταξε, φωνάζει τὸν Ἡλίαν”. (Αὐτοὶ δὲν ἐγνώριζαν τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσαν διὰ νὰ ἐννοήσουν τὴν φράσιν. Ἀλλὰ καὶ ἀν τὴν ἐγνώριζαν θὰ τοὺς ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσουν στὸ ἀνερμήνευτον μυστήριον τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Κυρίου).

³⁶ δραμῶν δὲ εἷς καὶ ³⁶ Ἐτρεξε δὲ ἓνας, ἐγέμισε με ζύδι ἓνα σφουγγάρι καὶ ἀφοῦ τὸ ἔβαλε γύρω ἀπὸ ἓνα καλάμι, τὸν ἐπότιζε λέγων· “ἀφήστε, διὰ νὰ ἴδωμεν, εἴ θὰ ἔλθῃ ὁ Ἡλίας νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπὸ τὸν σταυρόν”.

³⁷ ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφείξ ³⁷ Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἀφήκε φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε.

³⁸ Καὶ τὸ καταπέτασμα ³⁸ Καὶ ἀμέσως τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω.

³⁹ Ἰδὼν δὲ ὁ κεντυρίων ὁ ³⁹ Ὅταν δὲ ὁ ἐκατόνταρχος, ποὺ παρεστηκὼς ἔξ ἐναντίας αὐτοῦ ὅτι οὕτω κράζας Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐκράζε με ἰσχυράν

ἐξέπνευσεν, εἶπεν· φωνήν (πράγμα που μαρτυρούσε ισχύν και όχι εξαντλησιν) παρέδωσε το πνεύμα του, εἶπε· “ἀλήθεια· ο άνθρωπος οὗτος ἦν Θεοῦ”.

⁴⁰ Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσῆ μητέρα καὶ Σαλώμη,

⁴¹ αἱ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ καὶ διηκόνουν αὐτῷ, καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

⁴² Καὶ ἤδη ὀψίας γενομένης, ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὃ ἐστι προσάββατον,

⁴³ ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

⁴⁴ ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπήρωτησεν αὐτὸν εἰ πάλαί ἀπέθανε·

⁴⁰ Ἦσαν δε και μερικαί γυναίκες, που από μακρυνά παρακολουθούσαν τα γεγονότα, μεταξύ των οποίων ἦτο και η Μαρία η Μαγδαληνή, και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου του μικρού και του Ιωσή, και η Σαλώμη.

⁴¹ Αυταί και όταν ευρίσκετο ο Ιησούς εις την Γαλιλαίαν τον ακολουθούσαν και τον υπηρετούσαν. Ἦσαν ακόμη και πολλαί ἄλλαι, αι οποιαί είχαν ανεβή μαζή με αὐτόν από την Γαλιλαίαν εις τα Ιεροσόλυμα.

⁴² Και αργά πλέον το απόγευμα, επειδή ἦτο Παρασκευή, παραμονή του Σαββάτου, πριν δύση ο ἥλιος και αρχίση η αργία του Σαββάτου,

⁴³ ἦλθεν ο Ιωσήφ, που κατήγετο από την πόλιν Αριμαθαίαν, διακεκριμένος και ευπόληπτος βουλευτής, ο οποίος είχε πιστεύσει στον Χριστόν και επερίμενε την βασιλείαν του Θεού. Αὐτός ἐτόλμησε και παρουσιάσθηκε με θάρρος στον Πιλάτον και ἐζήτησε το σῶμα του Ιησοῦ.

⁴⁴ Ο δε Πιλάτος ηπόρησε, εἰάν τόσο γρήγορα πράγματι ἀπέθανε ο Ιησούς. Και αφού ἐπροσκάλεσε τον εκατόνταρχον, τον ηρώτησε, εἰάν είχε πολλήν ὥραν που ἀπέθανε ο Ιησούς.

45 καὶ γνοῦς ἀπὸ τοῦ
κεντυρίωνος ἐδώρησατο
τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ.

45 Και ὅταν πληροφορήθη ἀπὸ τον
εκατόνταρχον το γεγονός, εχάρισε
στον Ἰωσήφ το σώμα.

46 καὶ ἀγοράσας σινδόνα
καὶ καθελὼν αὐτὸν
ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ
κατέθηκεν αὐτὸν ἐν
μνημείῳ ὃ ἦν
λελατομημένον ἐκ
πέτρας, καὶ προσεκύλισε
λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ
μνημείου.

46 Και εκείνος, αφού ηγόρασε
καινούριο σινδόνι και τον εκατέβασε
ἀπὸ τον σταυρόν, ἐτύλιξε το σώμα στο
σινδόνι και ἔβαλε αὐτὸν εἰς μνημεῖον,
που ἦτο σκαμμένον εἰς βράχον· και
ἐκύλισε βαρὺν λίθον ἐπάνω εἰς την
θύραν του μνημείου.

47 ἡ δὲ Μαρία ἡ
Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία
Ἰωσήφ ἐθεώρουν ποῦ
τίθεται.

47 Η δε Μαρία η Μαγδαληνή και
Μαρία η μητέρα του Ἰωσήφ
παρακολουθούσαν με προσοχήν, που
ετέθη το σώμα του Κυρίου.